

מסורת הש"ס

(א) לקמן יד. שבועות כ.,
(ב) לקמן דף יג. א. [דף
יג.]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' לימי כבשד עולה
 אלא לן מיעטתא דא
 קציקין קא מתפסין אלא
 נטר ופגול אלעזריאל ליה
 קא תימנע לניז' ורש"י
 דעולה נמחק: (ו) רש"י
 ד"ה ווא נטר ובי' דמס'
 וואו היא ולי שעת ובי'
 ואלעזר אלמתי ולי עינול
 פינז כלומר מלי דלשד'
 עינול נעק קושא: (ז) אלמתי
 אלמתי לן ובי' תמנין
 בעריקין קא מתפסין:
 (ח) ולי קא שמעתי קא ובי'
 פיעול קאמרי שריאה זה
 אסור כמנול אלא ונור
 תמס': (ט) ד"ה ואלמתי
 שמואל וואו שגדור ובי'
 נחמקס ענעות היסד'
 קאמרי מבי אבאורי ובי'
 ובי' אלו היסד זה בשבת
 נאצי דלמתי ובי' שלן אלו
 בלזי שבת מנול וואו:
 (י) ד"ה ובי' אלמתי ובי'
 וליא ללימיר בהריורא
 קא מתפסין:

מוסף רש"י

כיום שמת בו אביו.
כאשר אקדתי עלי צער
ציוס שמת בו אצל לעולם
(שבועות כ.). והוא
שנודר באותו היום.
שקיצל עליו כזכר נדר שלא
יאכל צער ציוס שמת בו
אציו לעולם, וכן יוס שמת
בו פלוני וכן יוס שנהרג בו
גדליה (שם).

פירוש הרא"ש

[illegible]

והא נוסר לאחר זריקת דמים הוא. דליתסקר דנוטר הוי שנימוח
 חוץ לזמנו שלא נאכל ופיגול שיגא חוץ למחילתו ואמר זה כזה וקאמר
 דהוי אסור והא מני דללאחר זריקת דמים ^(ג) והוא ליה שעת הכושר
 קודם לכן וקמני דאסור אלמא בדהשתא קא מתפסי. ואיכא דאמרי
 האי פיגול לאו דוקא הוא דלא הוי
 פיגול אלא היכא שנשטח על מנת
 לאוכלו חוץ לזמנו דלא הוי ליה שעת
 הכושר מעולם ולא קא פריך אלא
 מנוטר דהוי ליה שעת הכושר ופיגול
 אגרידא נסבה ולא דוקא: **אמר ליה**
רב הונא לרבא צנוטר של עולה.
 מיירי דלא הוי ליה שעת הכושר
 מעולם דעולה כולה כליל היא אכל
 אי הוה ליה שעת הכושר אמרינן
^(א) מעיקרא קא מתפסי: **אם קן ניסני**
בצפר עולה. ממש דלית ליה שעת
 הכושר: **דאז צקרבן קא מתפסי.**
 והוי נדר גמור: **אלא נוסר ופיגול**
אינטרינא ליה. דלימא צאיסור נוסר
 נוסר מתפסי: **ולא מיספסר.** דלא הוי
 כד קדשעין למימר לקמא ^(ב) שיהא
 מתפסי צדצר הנדור ולא צדצר
 האסור: **קמשמע לן.** האי דקאמר
 נוסר ופיגול לאו איסור נוסר ופיגול
 קאמר ^(ג) איסור כמותו אלא צנוטר
 ממש ופיגול ממש דהוי דבר הנדור:
איזוהו איסר האסור צבור. דלמי
 לכל צבעת אסור ^(ד) (במזבז) דמשמע
 שיהא נוסר צדצר שנאסר בכך:

ואמר שמואל והוא שנדור וצא. במסכת שבעות: (ט) מאוסו היום. כגון דבאיתו יום שמת אציו קיבל עליו בנדור שלא יהא אורל בשר וכגון דהוה אותו היום חד בצאיר דליכא חד בשבת דהיתירא טובא בנתיס ולסוף שנה בצאיר בחד בשבת נמי אמר הריני שלא אורל בשר בחד בשבת כמו אותו חד דאשקדק שמת צו אציו ואמר^י דאסור דאע"ג דליכא חד בשבת דהיתירא בנתיס דכל הני חד בשבת בנתיס אכל ועבשו כשאמר הריני שלא אורל בשר בחד בשבת בנתיס אכל חד בשבת שמת צו אציו ללא אורל וריכא כמה בחד בשבת דלכל אפ"ה אמר^י בעיקרו קא מתפסיס בנתיס אציה בנתיס ללא אכל ואסור. ענין אחר כגון דנדר בחד בשבת דר"ח אייר שמת צו אציו ולסוף שש שנים או חמש שנים קאי בחד בשבת דר"ח אייר ואע"ג דליכא טובא ראשי חדשים דלייר בנתיס דהיתירא וקתני דאסור: הכי איסור דשמואל והוא שנדור וצא מאוסו היום ואילן. דכל חד בשבת מאותו היום ואילן היה נדור שלא יאכל בשר ועבשו אומר הריני כאותו היום שמת צו אציו אהכי אסור ללא הוי שום היתירא בנתיס אה"כ בנתיס יום וליכא^י לנתיס דבהיתירא קא מתפסיס: פ"ט כחלם אהרן וכתרומתו. תרומה גדולה או תרומת מעשר דהיינו דבר האסור. ומדקאמר כתרומתו מכלל דליכא תרומה דאי מתפסיס בה הוי אסור דהיינו תרומת לחמי תודה דדבר הנדור הוא תודה ולתמה: והא

פרק שבעות שמים בנחמא [שבעות כ.] דלמרי' התם האי ליסנא ממש דלמרי' אציו פשיטא ומתוך יום שנהרגו בן גדליה בן אחיקס אצטריכא ליה ומקס' נמי לא חיל נדרא ולוא מתפסין בנדר הוא קמ"ל כך נראה בעיני. א"נ לדידיה אפילו הכי מתפסין בנדר הנדור מיקרי. וממסקנא דסובין דשנשו דמתפסין בנדר הוי ואסור: כחלם אחרן ופסורמו מואר. דלע"ג דבנ' הנדור: הכי פתורמא לחמי פורה. חלה אחת שהיה נוטל מכל עשב

ה' דרנ נתן שנה לנחום דברי רבא שפסע לו דנעיקרו קא מתפסין: ויהוה איבר האמור' רמי לא ליחוי איבר דר האמור' בתורי: כיום שבת בן אביו ב'. ורובא דמילתא לטפסר' כי רמי לאו דקנדר בהחאה חד בשבא דמת בן אביו. כון שמת אציו בלחד בשנת ונחלו' וזו ואחר יום אומר טרילת שער על שנה בשבא לו דקנדר בנצריהא ציו שמת בן אציו בלחד בלחד בשנא (עד) היום הכי כון דן בשנא שמת בן אציו אע"י דליתא ממוהו דר בשנא שחל בן אחרין בעיקרא קא מתפסין אחרן דן בשנא שפסע לו על טרילת שער ויון הילק נחום בלחוי וכוזי שלמי נמי טלין דנעיקרא קא מתפסין: והוא שנדרו ובה' חיל טוביה דלחוי ולא מספקא לו דליתא נחום בעיקרא קודם שמת אציו קא מתפסין רבא קודם ויקרא דרמי' לא מספקא לו י' מתפסין בעיקרא קודם שקדוש' בנחמיה ויכ' נמי בפירוש כיום שמת בן אציו: בחלת אחרן ובתרומתו. ואע"י דמתסר על ידי פיו לא הוי נמי הוא אסור משום טעל ופיו לא אלא היתר שהלוי הערשין מיהו עניל: אלא בתרומתו ועוד מביא שטח' וזוהי טעמא ומכל נמי וזוין טעל אחד לטלן וזוין

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ר"ז

יב.

עין משפט
נר מצוה

נה א מיי פ"ג מהל'
 נדרים הל"ה סמג
 לאוין רמב טוש"ע י"ד סי'
 רד סעי' א:
 נו ב מיי שס פ"א הל' יא
 סמג שס:

תוספות

והא נותר ופגול לאחר
וריקת המים והא.
ר"מ לא גרס פגול הלא
וריקה לא המצינו לפגול
לעולם ולא בקדוש וריקה
מיהו יש לישבו וזכר
נקטו ליה ש"ס והא פסוק
אמר וריקת וריקה דמים
ואפילו לא המצינו אלא
במקרה מתפסין אלא
מיון דשחית' צנורה
ביתר דהו לעולם לאחר
וריקת דמים אלא כן
אפילו אמר לאחר וריקה
דמים דפסיתו לן לעיל
דמותר ל"א קשה דהו
ממנע דרבנן לא לפשוט
ההיא ר"ל דלא גמין
דבסמך מדאח"כ דלא
לאחר וריקה דמים ודלי
ענין להחיר לא יד ונח
לא האריך לשנוי וריקה
מאילו אמר זה כזה מה
קטן ונחמי מוש ומתפסין
צנורה וריקה מתפס דלא
דבר האסור הוא אלא ע"כ
מוסר ממקרה מתפסין
משום שגגה של עולה
ש"ס בן עזריה לעולם אלא
ליכא לא פרושי דבטורא כגון
קטן ליה עולה להחיר
א"ל מ"ל מירך קטן כפני
עולה א"ל דבטורא שפיר
אחא לאשמעינן דבטורא
סתם אלא צנורה לא
ענין לן נראה למפרש:
אבל נותר ופגול באיסור
קמחיתין
והוה ליה דבר האסור
בקה"ל. ודמעיקרא קדושת
הקרנן קמחיתין ופ"ה
היו מייפוטו ענין כי היכי
דאמר בזה דאמ"ר אליהו
דנחמי דבטורא דלא האסור
דשחית' (פ"ה) הו
למין ליה דבדר [האמרין]
דמקרה אלא עולה
תמלין בחיבורי דהשחית'
נחמי לומר דמקרה
מתפסין ו"ל דלא מ"ל
הנה שפוק סוף מוכיח
שלאוקרא ענינו קמחיתין
ש' למין קמין דבדר
האסור אלא לעיל דהשחית'
דנחמי דבטורא דלא האסור
ולא נה לאחר ענינו אלא
למיר בחיבור קמחיתין
ש' אלא עולה דבדר
האסור דהשחית' א"ל חיל
כ"א מכח קדושת דבר
הנזיר דמקרה ולי מ"ל
ש' ענין היא דשעויות
בחד בשבת דמיר דבי
אבא. לומר שגג אביו
היה שגגה ועשתי א"ל

אחד בשבת לאין דבר תלוי
מא שאלו נודר אלף אותו
ס חד בשבת שאחרי מיתת
ב ומשני שמר מאותו יום
ת שקודם מיתת אביו וי"ל
ה ואילך שהם כאותו יום:
לה על ידי דיבור והפרשה
מי היה אסור משום טבל

יִמְכַּל מִן עוֹשֶׂה י' לַחֲמִים